

PHẦN MỘT

Mới vừa cầm tấm ảnh chụp hôm cả trường đi cắm trại ở hồ Long Thủy, nhân ngày nhà giáo Việt Nam, Yên Xuân hét lên chói tai:

- Cái gì vậy ông Quân?

Mặc Nguyễn Quân ngỡ ngác chưa biết chuyện gì, Yên Xuân lao về phía Đông Quân, cô dí tấm ảnh vào mặt anh chàng “đại phá phách”:

- Ông làm cái gì vậy, hả?

Chẳng những không tránh ra, Đông Quân còn cười hì hì:

- Đẹp quá trời luôn còn la nữa. Người ta nói chụp ba người xui xẻo, cho nên tui nhảy vào cho đủ bộ tứ.

- Hứ! Ai thèm!

Yên Xuân giậm chân:

- Trời đất ơi! Mà xem có được không Thúy An? Tao với mà và Nguyễn Quân, chụp tấm ảnh đẹp không chề vào đâu được. Ông đại phá phách này nè, nhảy vào, mồm thì toác hoác ra, tay lại cầm một tô mì, rồi chai nước tương, giống như người ta quảng cáo nước tương “Ba con mèo” vậy... có chịu nổi không?

Chính Thúy An cũng không nén được cười. Đông Quân phá phách quá sức. Nhưng nhìn bức ảnh cũng tiếu không chịu được. Yên Xuân làu bàu xem qua tấm ảnh khác, trong lúc Đông Quân nhún vai:

- Bây giờ bà la tui, chứ mai một lên đại học, mỗi người đi tứ hướng, bà nhìn tấm ảnh nhớ thương tui đứt ruột ghen bà Xuân.

Yên Xuân bĩu môi:

- Còn lâu tôi mới thèm nhớ ông. Tui có người để nhớ rồi.

- Ai thế? Ăn nói gì mà tàn nhẫn dữ vậy hả... em?

Đông Quân chuyển tông mau lẹ, ăn nói ngọt xớt, ai không biết cứ tưởng là anh chàng đang... mét Yên Xuân lắm vậy.

Yên Xuân lườm Đông Quân:

- Ai thèm nói cho ông nghe.

Đang đùa ầm ĩ với Yên Xuân, Đông Quân chợt im bật, bởi tình cảm phơi bày ra trước mặt mình. Thúy An và Nguyễn Quân đang chụm đầu vào nhau để xem những tấm ảnh. Tim Đông Quân thất lại một chút trước hình ảnh lãng mạn ấy. Nhưng anh che giấu ngay bằng cách nhảy độp xuống đất, phóng lại chen vào giữa hai người, một tay ôm vai Nguyễn Quân, một tay ôm vai Thúy An:

- Thấy không, tui nói mà, chụp bốn mới đẹp. Chụp ba xui thấy mờ tỏ luôn.

Nguyễn Quân gật đầu:

- Đúng rồi! Ông cũng phá quá trời. Thăng Ký nói bữa đó, ông bỏ muối vô nồi chè. Ông báo hại thật, mọi người ăn chè kho một bữa.

- Ngon quá trời luôn. Hi hi...

Đang cười, bỗng một cái “bốp” vào lưng Đông Quân, Yến Xuân quật cái cặp vào, cô hét lên như còi xe lửa:

- Tui biết ngay là ông mà, ông Quân. Đúng là ông, già không bỏ, nhỏ không tha.

Bị đánh đau, Đông Quân nhảy ra xa, chạy vòng vòng bồn cỏ. Nhìn cả hai giống Tề Thiên Đại Thánh và con... yêu nhen nhen vậy. Mặc cho hai người đuổi đánh nhau, Nguyễn Quân dất tay Thúy An đi chậm chậm ra khỏi sân trường. Ngôi trường của họ học thật đẹp. Nó được cất trên ngọn đồi và đi xuống là thung lũng, có tượng đài Đức mẹ. Đi xuống chút nữa là dòng thác Mơ, nước đổ từ trên cao xuống tung trắng xóa.

Gương mặt Thúy An trầm ngâm, cô mới vui đó lại buồn. Nguyễn Quân nắm tay cô:

- An có chuyện gì không vui vậy?

- Quân thì khỏe rồi. Đậu vào đại học hay không, Quân cũng về Sài Gòn. Chỉ có An, chắc gì ba cho đi.

- Thì An cứ thi đậu đi, Quân giúp cho.

- Học đại học tốn kém đâu có ít.

- Quân nói Quân lo được mà, sao An áy náy hoài vậy?

Kéo Thúy An cho đôi mặt với mình, Nguyễn Quân nghiêm giọng:

- Đừng áy náy nữa nghe chưa. Áy náy nữa, Quân giận đó.

Nước mắt Thúy An trào ra, cô cảm động nhìn Nguyễn Quân, rồi bất chợt hai dòng nước mắt trào ra. Nguyễn Quân xúc động đưa tay lên, anh ngập ngừng rồi lau giọt nước mắt trong veo đang chảy xuống đôi má mịn màng.

Đàng kia, Đông Quân và Yến Xuân đuổi đánh nhau đến đầu con dốc, chợt khựng lại vì cảnh quá “tình tứ lãng mạn” kia. Đông Quân quay ngoắt người, anh chữa lỗi đau của mình bằng cách lôi Yến Xuân đi.

Cuối năm học cấp ba sao mà buồn đến thế. Buồn cho kẻ ở người đi và buồn cho tình cảm đơn phương của mình.

- **C**hịu về nhà rồi sao?

Mới vừa bước vào nhà, Thúy An đã nghe tiếng quát của mẹ kế. Bà giận dữ đá ngã cái ghế đầu cho rơi đánh âm xuống đất.

- Mấy người sung sướng quá hả. Tưởng sắp nghỉ hè ở nhà phụ coi mấy con heo, con bò, ai dè cũng đi suốt.

Bà trở giọng chì chiết:

- Phải rồi, ở nhà có con mọi già này lo đủ thứ hết, nó nai thân trâu của nó ra nè.

- Im đi!

Ông hai quát lên như sấm. Ông vỗ bàn:

- Bà nói từ hồi ba, bốn giờ đến bây giờ chưa thấy mồm miệng hay sao? Nếu bà thấy cực khổ quá thì cứ đi, không ai ép bà phải làm hay là ở đây.

Bà Hai quay phắt lại:

- Được lắm, nếu ông nói như vậy, tôi sẽ đi.

Bà âm âm gọi thằng Tí:

- Mà vào trong lấy quần áo theo tao cùng về ngoại ở. Ở đây tình nghĩa gì mà ở. Họ xem tao như là thứ đây tớ không công đấy.

Thằng Tí ngồi yên chơi trò xếp máy bay:

- Con không đi. Mẹ về ngoại ở thì đi một mình đi.

Tức điên người, bà Hai quật đồ âm âm hết mọi thứ. Hoảng kinh, Thúy An ôm bà lại:

- Dì ơi! Cho con xin lỗi. Con sẽ không đi như vậy nữa.

Ông Hai xua tay:

- Con cứ để cho bà đập đi, rồi xem ai sẽ tốn tiền mua lại. Tiền của bà, cứ để cho bà đập.

Thái độ của ông Hai làm cho bà khóc òa lên. Ông vẫn lạnh như tiền, ngồi làm lì bên chai rượu thuốc. Thúy An vừa định van xin, thì bà xô cô té nhào:

- Mà đi đi! Vì mà mà gia đình này không lúc nào yên ổn.

Ông Hai đứng bật dậy, đi lại trước mặt vợ:

- Tôi nói cho bà biết, nếu người phải đi khỏi nhà này thì là bà chớ không phải là nó. Nhà này của mẹ nó để lại. Tôi thà không có vợ còn hơn có vợ mà như bà.

Bà Hai khóc ré lên, rồi nằm ngã lãn như động kinh. Bao giờ cũng vậy, đó là biện pháp cuối cùng bà dùng để đối phó với ông. Ông Hai bỏ đi mặc kệ. Thúy An cuống quýt lay bà:

- Dì ơi! Tỉnh lại dì ơi...

Một cái đập thốc vào người Thúy An, cô văng mạnh vào vách tường, đầu đập vào tường đau điếng. Thúy An không dám kêu, sợ cha quay vào và trận chiến ắt sẽ bùng nổ.

Cô cố đứng dậy, đưa tay sờ vào đầu mình. Máu... Thúy An hoảng sợ, mặt cô tái mét và ngã lãn xuống như trái mít rụng. Lúc này, bà Hai mới ngồi dậy, nói như không ra hơi:

- Cứu... cứu... Nó chết rồi...

Thúy An cựa mình mở mắt ra. Cô nghe tiếng reo bên mình:

- Tỉnh rồi! Tỉnh rồi bác ơi!

Tiếng của Đông Quân. Thúy An ngỡ ngác:

- Ba! Đông Quân!

Ông Hai nắm tay Thúy An, nước mắt rung rung:

- Con nghe trong người thế nào rồi An?

- Đau đầu quá, ba ơi!

Thúy An định đưa tay sờ lên đầu, nhưng Đông Quân nắm tay cô lại:

- An đừng sợ! Chạm vào vết thương sẽ đau lắm, khâu đến tám mũi lận đó.

Thúy An cau mày, cô nhớ lại được mọi chuyện, lòng lịm buồn. Cô biết mẹ kể ghét mình, bà ghen với người vợ đã mất của ba cô, bao nhiêu hần học bà trút vào cô.

Đông Quân lo lắng:

- An còn đau lắm hả? Vậy để Quân đi gọi bác sĩ.

Đông Quân hăm hở chạy đi. Ông Hai buồn rầu nhìn Thúy An:

- Con tha lỗi cho ba. Ba thật khổ tâm vì không bảo vệ được cho con, cũng không thể bỏ bà. Dù sao vợ chồng ăn ở với nhau cũng đã có con. Con hãy cố gắng kỳ này đậu vào đại học đi, ba cho con đi Sài Gòn học. Đói nghèo cỡ nào, ba cũng lo cho con được hết.

Thúy An cắn mạnh môi, cố nén tiếng khóc. Cô biết cha yêu thương mình, nhưng sự có mặt của cô đã khiến trong nhà lúc nào cũng có bất hòa. Cô cần phải đi và phải đi.

Đông Quân quay trở lại với bác sĩ và cô y tá. Bác sĩ khám và đo huyết áp cho Thúy An:

- Không sao đâu. Không có sốt là tạm ổn. Lát nữa có thể xuất viện về nhà. Nhớ đừng cử động mạnh và cần nhất là giữ vệ sinh cho vết thương, nếu không nó sẽ làm độc.

Ông chỉ cách cho ông Hai về nhà mua oxy già để lau vết thương mỗi ngày cho Thúy An và biên toa thuốc.

Đông Quân ngồi xuống cạnh Thúy An:

- Mà y là Quân đến nhà Thúy An lúc đó. Thấy An ngất đi, Quân sợ muốn chết luôn. Mà lúc đó sao Quân mạnh mẽ sợ, vác Thúy An chạy ào ào ra đường.

Đông Quân cười, nụ cười hiền lành. Thúy An cảm động đặt tay mình lên tay Đông Quân:

- Cảm ơn Quân nhen
- Có gì mà cảm ơn. Bạn bè là phải giúp nhau chứ.

Nguyễn Quân đến với Yên Xuân. Đông Quân thấy mắt Thúy An sáng lên tia mừng rỡ và lập tức anh hiểu lúc này một chút nhỏ nhoi dành cho mình cũng không có. Trái tim Đông Quân se lại. Anh quay lưng đi ra ngoài và lúc này không ai còn nhớ Đông Quân bởi anh hay chột đến và chột biến mất.

Đông Quân chạy không kịp thở như bị rượt đuổi. Đến sân vận động, anh đi ngay vào và nằm chúi trên cỏ, hai tay hai chân sải dài ra. Cô ấy có yêu mình đâu, trái tim cô ấy chỉ có mỗi Nguyễn Quân tài hoa, nhà giàu, học giỏi, còn Đông Quân không có gì hết. Bà ngoại nuôi cho Quân ăn học là quý lắm rồi.

Đông Quân giận dữ nắm tay nắm mạnh trên cỏ, chỉ có tay Quân đau và ẩm ướt mùi nồng của cỏ dập.

- **C**on cứ đi đi! Ba nói ba sẽ lo cho con ăn học là ba lo được mà.

Thúy An cảm động ngã vào lòng cha. Cô đã đậu vào đại học cùng một lúc với Nguyễn Quân và Yên Xuân, chỉ có Đông Quân trượt. Cả ba muốn an ủi Đông Quân, nhưng anh chàng biến mất như con chuột nhủi vậy. Hai ngày nay mất tiêu.

Thúy An cũng biết ba đang cắt đất ra bán để cho chi phí cho cô đi thành phố học. Đó cũng là cách tốt nhất để Thúy An không phải chịu đựng những cảnh bất công trong gia đình. Đi học xa, Thúy An vui lắm, nhưng cũng không khỏi băn khoăn lo cho cha. Có ai lo cho cha và hiểu cha bằng Thúy An. Nhưng dù sao sự vắng mặt của cô mà gia đình yên ả hơn.

Cúc cu... Cúc cu... Tiếng chim cu rúc nhẹ. Thúy An mỉm cười, cô hiểu Nguyễn Quân gọi nên đứng lên:

- Con qua nhà Nguyễn Quân một lát nghe

- Ồ. Mà sao hai ngày nay ba không thấy thằng Đông Quân đâu hết vậy?

- Quân thi trượt nên buồn không tìm tụi con nữa.

- Tội nghiệp nó! Con cũng nên gặp nó an ủi. Mồ côi cha mẹ, sống với bà ngoại, gặp ông cậu bà mợ không ra gì cả.

- Dạ. Con bàn với Nguyễn Quân đi tìm Đông Quân đây chứ. Thôi, con đi nghe ba.

Thúy An chạy nhanh ra đường, cô gặp ngay Nguyễn Quân:

- Quân! Có thấy Đông Quân đâu không?

- Nghe nói hắn đăng ký đi nghĩa vụ. Bà ngoại can mãi mà không được.

- Vậy tụi mình đi gặp Đông Quân đi

- Thúy An lên xe đi!

Thúy An ngồi lên sau xe đạp của Nguyễn Quân. Quân nhấn mạnh chân lên pê-đan cho xe lăn bánh.

- Bác Hai tính sao vụ cho An đi Sài Gòn học?

- Thì ba cho An đi mà. Nhận cọc bán đất của người ta rồi, mẹ kế của An không vui, nhưng ba bảo cứ mặc kệ bà. Chừng người ta đưa hết tiền, ba An đưa cho bà một mớ, bà lại cười cho mà xem.

- Sao An không nói bác Hai không cần bán đất?

- Thôi Quân ạ. An đi học đại học là chuyện lâu dài, đâu phải một năm. Ba bán đất gửi tiền vào ngân hàng cho An yên tâm đi học. Đâu có lý nào An bắt gia đình Quân phải nuôi đến bốn năm.

- An nói vậy mà cũng nói. Bộ sau này... An không muốn làm vợ của người ta hay sao?

Thúy An đỏ mặt. Cô yêu là yêu, mối tình đầu của tuổi mới lớn, hãy còn quá xa để cô nghĩ chuyện mình và Nguyễn Quân sau này là vợ chồng với nhau. Bàn tay Nguyễn Quân lần ra phía sau tìm tay Thúy An:

- Sao, bộ An không nghĩ chuyện sau này sao?

- Chuyện này để sau này tính đi. Kỳ cục!

Giọng Thúy An đầy hồ thẹn. Nguyễn Quân phì cười, thắng xe lại. Thúy An ngạc nhiên:

- Sao khi không dừng xe vậy?

Nguyễn Quân quay ra sau nheo mắt:

- An xấu hổ à?

- Ừ... thì sao?

Thúy An đấm lên ngực Nguyễn Quân, cả hai cùng bật cười. Nguyễn Quân nói như ra điều kiện:

- Bốn năm nữa tụi mình cưới nhau, nhất định đó.

- Thì đến đó tính.

- Không tính tính gì cả. Ngoéo tay đi bạn!

- Ngoéo thì Ngoéo. Ai biết đến đó Quân có thay đổi không?

- Không bao giờ thay đổi

- Quân đừng nói vậy. Vạn vật trời đất còn thay đổi, huống chi là con người.

- Nói như vậy là An không tin Quân?

Thấy Nguyễn Quân giận, Thúy An vội vuốt ve:

- Tin chứ sao không tin. Đi đi chớ Quân.

- Thề không đổi lòng đi!

- Ừ, thề. Đứa nào thay đổi, cho đứa ấy khổ suốt đời luôn.

Giọng Nguyễn Quân thật ấm:

- Không, người khổ hãy để là Quân.

- Vậy Quân là người sẽ thay đổi?

- Ai nói. Nè! Đừng có bắt bí người ta nhen.

Nhanh như chớp, Nguyễn Quân hôn vào má Thúy An một cái, làm cô nhảy nhồm.

- Quân gan quá hà! Đang ở ngoài đường mà dám...

- Đâu có sao. Có ai đâu mà sợ.

Nguyễn Quân nhìn quanh, rồi hôn vào má Thúy An cái nữa. Lần này cô đấm vào vai Nguyễn Quân, cái đấm thật nhẹ thôi. Quân cười phá lên vui vẻ

- Còn chưa chịu đi nữa, Quân!

- Thì đi!

Bàn chân Nguyễn Quân bây giờ phấn khởi đập mạnh trên bàn đập, xe lăn bánh nhẹ bon.

- An ơi! An có nhớ bài thơ “Mùa xuân buồn lắm em ơi” của Nguyễn Sa?
- Nhớ.

*“Vừa đập xe vừa ngâm thơ mà đường vẫn dài
Giữa mặt lên cao,
Trời xanh biêng biếc” chớ gì?
Nguyễn Quân thích thú đọc tiếp:
Đập xe qua nhà em
Nhìn vào ngưỡng cửa
Nhà số hai mươi
Anh nhớ má em hồng
Nhớ nhà em có cửa sơn xanh
Có một hàng rào...*

Thúy An mơ màng ngả đầu lên vai Nguyễn Quân. Cô mơ một ngày cô và anh: “Ngựa anh đi trước, võng nàng theo sau”.

Mới vừa qua khỏi hàng rào bông búp, một bóng đen đứng chắn trước mặt. Thúy An hết hồn suýt la lên.

- Đông Quân đây mà.

Nghe tiếng Đông Quân, Thúy An mừng rỡ. Cô chụp cánh tay Đông Quân:

- Ông đi đâu mấy ngày nay vậy hả? Ông báo hại tôi, rồi Nguyễn Quân với Yên Xuân đi tìm muốn chết.

Giọng Thúy An mừng rỡ làm cho Đông Quân cảm động:

- Tìm tui làm gì?
- Nghe nói ông đăng ký đi nghĩa vụ, bà ngoại khóc, nên tui tui đi tìm ông.

Đông Quân thở dài:

- Ừ, tui đăng ký đi nghĩa vụ. Chớ mấy người đậu đại học đi xa quê hết tron, biểu tui ở đây với... ma hả?

- Thì ông ôn thi lại, sang năm thi nữa.

- Thôi, tui có học nữa, cũng đâu có tiền học. an thì được bác Hai bán đất cho đi học. Còn tui chắc là... không có gì để bán rồi. Cho nên tui chọn đi lính cho... đỡ buồn.

Thúy An véo mạnh vào tay Đông Quân:

- Ông nói vậy mà nghe được hả? Ông đi, bà ngoại buồn. Ông biết bà ngoại thương ông mà.

Đông Quân nhìn sang nơi khác. Anh không thể nói là anh chịu đựng không nổi chuyện Thúy An và Nguyễn Quân cùng về Sài Gòn sống. Họ sẽ bốn năm bên nhau, cùng đi học. Còn anh ở lại với khung trời buồn vắng người thương. Thôi, thà anh cũng đi xa, hy vọng cuộc đời quân ngũ, kỷ luật sắt sẽ giúp anh quên mỗi tình đơn phương của mình. Tối nay, anh đi tìm Thúy An để được nghe cô nói và nhìn cô để sau này chia xa, mỗi người một con đường, một số mệnh, một cuộc đời.

- Đông Quân! Ông ở lại đi!

Thúy An lắc lắc tay Đông Quân. Anh lắc đầu:

- Đăng ký rồi, người ta phát quần áo chuẩn bị lên đường, ở lại cái gì mà ở lại.

- Nhưng ông là con một, cha mẹ lại là liệt sĩ, đâu ai ép ông phải đi.

- Tại... tui muốn đi thì sao? Người ta đâu có thương tui. Sau này người ta lên Sài Gòn học, là sinh viên. Còn tui không có gì hết, tui thà đi lính.

Nói được điều của lòng mình, Đông Quân vùng mạnh tay ra bỏ đi. Anh đi như chạy. Thúy An sững sờ nhìn theo. Đông Quân vừa nói cái gì vậy? Cô muốn gọi Đông Quân trở lại, nhưng bóng Đông Quân đã khuất sau dãy hàng rào bông búp rậm rì.

Qua khỏi hàng rào, Đông Quân ngồi xuống, anh bung lấy mặt. Rồi cuộc đời lính sẽ giúp anh quên mỗi tình đơn phương của mình mà. Ngày mai anh sẽ có rất nhiều người đưa tiễn, Thúy An có đưa tiễn anh không?

Mùi hương do lúc nãy Thúy An nắm tay anh giữ lại dường như còn phảng phất. Đông Quân lặng đi trong bàng hoàng và ngậm ngùi.

- **Ở** lại đi con! Ngoại năn nỉ con đó Quân.

Nước mắt ngoại chảy dài trên đôi gò má nhăn nheo già nua. Đông Quân cắn môi cúi đầu:

- Ngoại đừng năn nỉ con có được không ngoại. Ngoại để cho con đi. Ở nhà ngoại có cậu mợ út rồi mà.

Bà Bảy khóc nghẹn ngào, nhưng so ra chẳng lay chuyển được lòng Đông Quân khi anh quyết định đi.

- Má năn nỉ nó ở lại làm gì. Ở nhà lại lông bông hư hỏng, để cho nó đi, kỷ luật quân đội sẽ rèn luyện nó. Nó ở nhà, con mới thật sự không yên tâm.

Đông Quân nhìn cậu Út. Sao anh không biết được, cậu chính là người mong anh đi cho khuất mắt hơn ai hết. May là anh đã sống và ăn học bằng tiền trợ cấp liệt sĩ của cha mẹ mình. Anh nên đi cho xong, có ở nhà cũng bực mình và chướng mắt.

Bắt gặp cái nhìn của Đông Quân dành cho cậu Út mình, Thúy An chột hiều. Cô nắm tay Đông Quân siết nhẹ:

- Quân không vào đại học cũng tiếc lắm, nhưng Quân chọn con đường binh nghiệp cũng tốt, phải không? An cầu chúc cho Quân sống khỏe. Nhớ gửi thư cho An với Yên Xuân!

Đông Quân cảm động:

- Quân sẽ viết thư. Thôi nhé! Mọi người lên xe hết rồi. Quân đi đây.

Đông Quân kéo bàn tay Thúy An thật nhanh đưa lên môi mình, rồi buông ra, quay sang ôm ngoại, hôn vào má ngoại.

- Con đi nghe ngoại.

Đông Quân định chạy đi. Yên Xuân giậm chân hét lên:

- Còn tui nữa, sao ông không từ giã tui hả? Bộ bỏ tui cho... chó gặm hả?

Câu nói đùa cho mọi người cùng cười. Quân quay mặt lại, hôn một cái vào má Yên Xuân:

- Tui hôn bà một bên thôi, còn một bên để... chó gặm.

- Đồ quý!

Yên Xuân toan đánh Đông Quân, nhưng Đông Quân đã vọt chạy đi:

- Xí hựt! Ngoại ơi, ở nhà mạnh giỏi! Còn Thúy An, Yên Xuân phải ngoan nha!

Đông Quân bám tay lên thành xe để leo lên. Nhún mình một cái, Đông Quân đã lên được. Anh vẫy tay lại:

- Ngoại ơi... An ơi... Xuân ơi...

Đoàn xe chuyển bánh, bàn tay vẫy bàn tay. Tiếng quân hành ca rộn ràng. Đông Quân ngậm ngùi nhìn lại. Anh đau lòng thấy ngoại đưa khăn lau nước mắt. Anh biết tối nay ngoại sẽ khóc và nhớ thằng cháu đại phá phách. Còn bà mợ sẽ thờ phào nhẹ nhõm vì cái thằng đại phá phách đã đi rồi.

Vào năm học mới, trường mới và tất cả đều mới. Thúy An không còn là cô nữ sinh cấp ba, mà là cô sinh viên của trường đại học Bách Khoa, chỉ có Nguyễn Quân đi ngành báo chí. Thúy An thích những lúc được Nguyễn Quân đưa đón, anh và cô đi bộ dài trên đường, vai sánh vai nhau. Thúy An tinh nghịch đi giật lùi, mặt hướng về phía Nguyễn Quân:

- An nhớ lúc ở quê, tụi mình cũng như thế này Quân há. Có khi nào tụi mình rời nhau đâu.

Nguyễn Quân âu yếm:

- Tụi mình là chim liền cánh và cây liền cành mà.

- Hay!

Thúy An bật cười trong trêu:

- An mong mai một ra trường có việc làm liền. Tháng lương đầu tiên, An giữ lại phân nửa, còn bao nhiêu gọi về cho ba.

- Còn Quân mong mình là một ký giả, đi làm phóng sự, những phóng sự sống động.

Yến Xuân la lên:

- Thôi đi! Hai người kẻ dưới đất mà mơ chuyện trên trời không hà. Có ăn cá viên chiên thì ghé vào đây, tui bao.

Mùi cá viên chiên bốc thơm phức. Thúy An hít mạnh mũi, cô sà vào ngay:

- Có người bao ngu gì không ăn. Tao ăn bốn xâu.

Yến Xuân hứ một tiếng:

- Mà y là con nhỏ ham ăn từ lúc nào vậy?

- Tao ăn hai xâu cho tao, hai xâu cho Đông Quân. Hấn viết thư về vui như tết, cười bẻ bụng luôn. Lên đó, hấn cũng được đặt cho danh hiệu “Đại phá phách”.

Người bán cá viên chiên vừa đưa xâu cá, Thúy An vội vàng tuốt lấy, cô quẹt vào đĩa tương ớt rồi đưa vào miệng Nguyễn Quân:

- Ừm.

Nguyễn Quân há miệng ra ăn không chút khách sáo. Yến Xuân giậm chân:

- Này! Hai người vừa thôi ghen, âu yếm quá, ai mà chịu cho được!

- Thì mà y... yêu đi.

- Chưa đâu. Tao đặt điều kiện tiên quyết phải tốt nghiệp cái đã.

- Ừ, tao cũng chống mắt coi mà y “tu” bao lâu nữa.

- Đồ quý!

Yên Xuân mãi nói chuyện, Nguyễn Quân và Thúy An ăn ào ào, loáng một cái sáu râu cá. Cô hét toáng lên:

- Vợ chồng nhà mày ăn gì ghê thế hả. Nghe tao nói bao là ăn ằm ằm lên.

- Chớ sao.

Thúy An tỉnh bơ nhón râu cá thứ bảy. Yên Xuân trừng mắt:

- Tao vái trời tối nay Tào Tháo rượt mày cho mày biết mặt.

- Đồ quý! Mày ác mồm vừa vừa thôi chớ. Tao không thèm ăn nữa. Quân! Mình sang đây uống rau má đi!

- Tao uống nữa.

Ném tờ giấy hai chục ngàn lên xe bán cá viên, Yên Xuân chạy lạch bạch theo Thúy An.

- Ngoại...

Đông Quân sụp xuống trước quan tài của ngoại, nước mắt chảy dài ra. Anh về quá muộn, ngoại đã ra đi, không kịp nhìn thấy đứa cháu ngoại trở về trong bộ quân phục màu cỏ úa, nước da đen tròn phong trần.

Đôi mắt ngoại trong bức di ảnh nhìn Đông Quân âu yếm: Hãy là một con người hữu dụng nhen con.

Đám tang không có Nguyễn Quân, Thúy An hay Yên Xuân, những ngày này, cả ba người đang thi, chỉ còn có mỗi Đông Quân đơn độc. Bận bề ngày nào, mỗi đứa một phương.

Đông Quân trở lại đơn vị, không có ai đưa tiễn anh mà chỉ có mây xám buồn trên cao.

Bạn bề theo gió ngàn phương

Chỉ mình tôi với con đường ngân ngơ

Bâng khuâng ai đợi ai chờ

Nhìn ra chiếc lá thẫn thờ trên hiên...

- **C**ậu lại uống rượu! Cậu có biết nội quy cấm uống rượu không!

Một ly nước tạt vào mặt Đông Quân. Anh rùng mình, cơn sau chưa kịp tan đi, anh bị đẩy vào phòng kỷ luật biệt giam.

Đông Quân nằm lịm chết. Anh nhớ bà ngoại, nhớ Thúy An... tất cả đã xa hết rồi. Nước mắt Đông Quân ứa ra, anh khóc như đứa trẻ.

Buổi sáng, Đông Quân được gọi dậy. Anh bị phạt năm mươi cái hít đất và chạy mười vòng sân.

- Cậu nên nhớ, cậu đã là lính, mà đã là lính thì phải có kỷ luật. Cậu bị phạt một tuần lễ lao động, cuốc đất trồng rau và tưới rau.

Năm mươi cái hít đất mệt phờ người, chưa kịp thở đã phải chạy vòng sân. Chạy đến mệt lả. Mỗi vòng sân có một cây số, mà chạy mười vòng sân... Đông Quân gần như kiệt sức.

- Cậu mà còn tái phạm, hình thức sẽ gấp đôi, hiểu chưa?

Đông Quân quắc mắt nhìn lại đội trưởng của mình. Hắn thật đáng ghét. Rồi không dần được tức giận, Đông Quân vung mạnh nắm đấm lên, anh tổng ngay cú đấm vào mặt đội trưởng.

Bụp... Máu mồm lẫn máu mũi hắn bắn ra. Cả đội xúm lại can ra. Đông Quân lập tức bị kỷ luật. Anh tức tối đập mạnh hai tay mình vào vách tường, đập đến tóe máu. Ý nghĩ bỏ trại trong đầu Đông Quân.

Bà ngoại đã mất và không còn nhìn thấy Thúy An, Đông Quân không cần gì nữa hết.

Yên Xuân và Thúy An vượt quãng đường dài gần hai trăm cây số để đi thăm Đông Quân. Hôm đám tang bà ngoại, cả hai đều phải thi, kỳ thi cam go, nếu trượt, cả hai đều bị lưu ban.

Người trại trưởng tiếp Thúy An và Yên Xuân:

- Đông Quân đã đào ngũ một tháng nay, sau khi bị kỷ luật. Nếu như hai cô gặp Đông Quân ở đâu, nên khuyên cậu ta trở về.

Thúy An và Yên Xuân nhìn nhau. Cả hai không bao giờ nghĩ Đông Quân đào ngũ, vậy mà anh đã đào ngũ, không thể ngờ được. Cả hai trở về Sài Gòn với lòng nặng trĩu. Giỏ quà mua những món ngon cho Đông Quân như nặng hơn lên.

Yên Xuân nghẹn ngào

- Mình biết tại sao Đông Quân nhập ngũ và tại sao Đông Quân đào ngũ.

- Tại sao?

- Đông Quân yêu mày, hấn thi trượt vào đại học và nếu có đậu vào đại học đi chẳng nữa cũng không có tiền học. Hấn không được như mày, bà ngoại hay ông cậu bán đất để cho đi học, vì quyền hành trong tay bà mợ. Quân nói bà ngoại vẫn thường nén khóc vì thương Quân và tủi thân.

Thúy An nghe lòng mình đau xót. Cô thần thờ:

- Vậy sao Quân đào ngũ?

- Đông Quân là con người sống không chịu gò bó, tuy nhiên Quân chịu ngọt. Một lời nói được lòng, hấn làm chết cả thân mình luôn. Cứ sốc mắt ngoại và tụi mình bận thi không ai về được, Quân có cảm giác mình bị bỏ rơi. Và khi buồn, hấn dễ nổi giận. Đó là nguyên nhân Quân đánh người đội trưởng suýt gãy răng.

Thúy An muốn khóc. Cô thấy nhớ Đông Quân. Bây giờ anh đang ở đâu, Đông Quân?

- Anh Nguyễn Quân!

Mặt Nguyễn Quân sụp xuống dù Thúy An tươi cười làm mèo nhát và kêu kêu tay anh. Không thấy Nguyễn Quân cười, Thúy An bực mình:

- Bây giờ anh muốn gì đây? Nhất định giận em phải không?

- Ừ.

- Nếu như vậy em cũng giận luôn.

- Kỳ vậy! Sao em không chịu nhìn thấy cái lỗi của em chứ?

- Em phạm lỗi gì đâu?

- Còn không nữa. – Quân tức mình xỉ vào trán người yêu – Bỏ việc ở công ty Vạn Thành đi. Năm nay là năm cuối, em muốn thi rớt hay sao?

Thúy An nhăn mặt:

- Anh kỳ thật! Em làm việc cho công ty Vạn Thành thì đã sao? Anh Văn Thành ưu tiên cho em ngồi trực điện thoại của công ty từ bốn giờ chiều đến mười một giờ tối, lương bốn trăm ngàn một tháng. Em đóng tiền nhà một trăm rưỡi, còn hai trăm rưỡi...

- Mỗi sáng ăn một gói xôi một ngàn, tối một ngàn, phải không? Ăn như vậy riết ốm như con cò ma, còn nói.

Thúy An vuốt cơn giận của Nguyễn Quân xuống:

- Còn bốn tháng nữa thôi, em ra trường đi làm, anh Thành đưa em vào biên chế lương cao, như vậy ngon quá còn gì nữa.

- Nhưng tại sao anh đưa tiền em không nhận mà cứ đi làm hoài vậy? Hay là em thích... giám đốc Văn Thành?

Thúy An nguýt Nguyễn Quân:

- Nói như vậy cũng nói. Ai thích giám đốc Văn Thành hồi nào?

Cô ôm Nguyễn Quân:

- Anh biết là ba nuôi em bốn năm đi học đã đuối sức rồi, em cũng phải biết suy nghĩ chứ. Còn nhận sự giúp đỡ của anh, em nhận nhiều rồi. Hãy cho em được tự lo cho mình. Anh cũng chưa làm ra tiền mà.

- Nhưng mà anh có thể lo cho em. Ở nhà lo học đi!

- Không. Giám đốc Văn Thành nói khi nào em mãn khóa học, ông đưa em vào làm trợ lý.

Nguyễn Quân mai mỉa:

- Cho nên bây giờ anh có giận, em cũng nhất định đi làm ở chỗ đó?

- Anh đừng có làm khó em, được không vậy?

Thúy An hôn một cái vào má Nguyễn Quân, nụ hôn xua tan được chút hơi nóng của gã con trai đầy tự ái vì người yêu không nhận sự bảo bọc của mình. Nguyễn Quân quay mặt đi. Thúy An hờn dỗi:

- Anh nhất định giận em phải không? Em đi về đó.

Thúy An vờ đứng lên đi. Nguyễn Quân vội ôm cô lại, cho cô té ngã vào lòng anh.

- Ai cho về mà về.

- Chứ ở đây để nhìn cái mặt anh giận người ta hoài sao?

- Thúy An!

- Dạ.

Tiếng dạ ngọt ngào và phục tùng, trái tim Quân rung lên vì xúc động:

- Em có biết là anh yêu em nhiều lắm không? Em chính là hơi thở, là trái tim của anh.

- Em biết.

- Anh không chịu được khi có ai muốn giúp đỡ hay ở cạnh em.

- Em và giám đốc Văn Thành có gì đâu. Gớm! Cái mặt ghen... thấy ghét.

Thúy An chồm người lên, cô tinh nghịch ôm cổ Nguyễn Quân và hôn anh. Đôi làn môi tìm nhau trong hạnh phúc ngất ngây của tình yêu.

- Thôi đủ rồi, đóng phim này giờ người ta xem no mắt rồi. Trả lại môi trường trong sạch đi!

Yến Xuân về đến hồi nào, cô đưa cái cặp học lên mắt che lại như không thấy gì hết. Thúy An phì cười:

- Mà đã nhìn thấy tao mi anh Quân, còn bảo tao đóng phim, bây giờ giả bộ lấy cặp che mặt nữa hả? Bỏ xuống! Mà với ông Quang ai thêm nhìn mà.

Yến Xuân nhún vai tỉnh bơ:

- Thì tao và mà xem nhau, có khác nhau tí nào đâu.

Nguyễn Quân đứng lên:

- Được, bây giờ tôi trả môi trường trong sạch cho bà đó, được chưa?

Anh quay sang Thúy An bóp nhẹ tay cô:

- Anh về ghen! Về nghe Xuân.

Yến Xuân đùa:

- Khỏi cần từ già, thấy mắt là biết hai người dẫn nhau đi rồi.

- Đồ quý!

Thúy An tiễn Nguyễn Quân ra cửa, cô dặn dò:

- Chạy xe cẩn thận nghe anh!

- Bao giờ thì anh không nghe em dặn dò đây?

- Người ta dặn dò còn nói móc người ta.

- Đâu có. Chừng nào anh cưới em về làm vợ, em sẽ không dặn anh nữa, vì anh đi đâu thì có em đi cùng mà, phải không?

Thúy An cười, xô vai Nguyễn Quân cho anh đi. Nguyễn Quân sụp chống xe ngồi lên, gởi nụ hôn gió cho người yêu, rồi mới chịu chạy đi.

Thúy An mỉm cười quay vào. Yến Xuân chọc:

- Chịu rời nhau rồi hả?

- Mà chuyên nói móc người ta không hà. Tụi tao đang tính ra trường chừng nửa năm thì làm đám cưới.

- Sung sướng rồi! Yêu và lấy người mình yêu. Tuyệt vời! Có bốn năm rồi tụi mình không gặp Đông Quân, không biết bây giờ cái gã đại phá phách đó đang phá phách ở đâu nữa?

Thúy An xịu mặt:

- Sao khi không mà nhắc đến Đông Quân vậy? Bốn năm chắc cũng đã có vợ và có con rồi.

- Và anh ta quên hẳn mà. Buồn quá nhỉ!

- Mạ̀y thật... tao cũng không mong anh ấy còn nhớ tao. Bốn năm rồi còn gì nữa.

- Bốn năm mau quá! Hồi đó tao với mạ̀y mới mười tám, mà bây giờ hai mươi hai, sắp già rồi.

Yên Xuân đưa tay lên mặt mình. Cuộc sống sinh viên xa nhà mới đó đã bốn năm. Cô sắp ra đời đi làm, không hiểu Quang có muốn cưới cô, hay là hai đứa yêu để làm yêu?